

[Arne Bjerregaard]

gennemført det, som man vil gennemføre her?

Det, vi forlanger, hvis vi skal være med til den slags og lægge ryg til, er, at venstre så også i den givne situation vil sige: ja men det er vi da enige i. Vel, vi har ikke været med til at gennemføre det, men vi er enige i det, i stedet for det andet. Det er, som finansministeren sagde, ganske umuligt for nogen at lægge ryg til det, som venstre bl.a. foreslår, hvis man ikke vil være med i selve beslutningsprocessen.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne indledningsvis sige til hr. Bertel Haarder, at når jeg rettede kritik mod venstres forslag, beroede det først og fremmest på, at jeg slet ikke tror, at man kan strukturere det så hårdt og så stramt, som man har lagt op til fra venstres side. Men jeg forstod også på hr. Bertel Haarder, at hvis man med et sådant forslag kunne skabe debat om de offentlige udgifter – nu fik hr. Bertel Haarder vel ikke føjet indtægter til, men det forstår jeg han må være enig i – så var man nået et stykke hen ad vejen. Det er og bliver igennem en ændring af udgiftslovgivningen, man skal tilvejebringe de kontante resultater. Hvis det kun får budgetmæssig karakter, som vi her har været vidne til, får det næppe nogen realøkonomiske følger.

Hr. Bertel Haarder kom også med en enkelt bemærkning om evnen og viljen til at spare. Det vil jeg gerne svare på ved at sige, at akkurat som en finansminister i en regering vel ikke er den person, der er mest agtet og påskønnet, er den finanspolitiske ordfører i ethvert parti ikke den, der får de fleste klap, men i mange tilfælde de fleste skældud, når han eller hun forsøger på at gøre opmærksom på, at der skal være en vis sammenhæng.

Til hr. Askjær Jørgensen blot den bemærkning, at hvis man vil prøve at spare 70 mia kr. i én omgang, så må det være helt klart, at det kan intet samfund bære. Man kan ikke vende op og ned på tingene i et sådant omfang i en sådan hast. Derfor kan disse ændringsforslag fra fremskridtspartiet, der jo kommer på et meget sent tidspunkt, næppe heller tages særlig seriøst.

Jeg vil gerne understrege i denne debat, at jeg synes, det er rigtigt og fornuftigt at gen-

nemføre en række besparelser. Men på den givne foranledning føler jeg mig også nødt til at præcisere et andet synspunkt, nemlig at man ikke kan spare sig igennem krisen, for hvis man forsøger for enhver pris at spare sig igennem krisen, så kommer man ned på et usandsynlig lavt aktivitetsniveau. Det tror jeg ikke man kan være tjent med fra nogen side.

Til slut vil jeg komme med en principiel bemærkning. Det, der vel nok i langt højere grad er vort problem herhjemme, er, at vi indtil dato efter min opfattelse i alt for høj grad ensidigt har søgt at løse vores økonomiske problemer ud fra en finanspolitisk model, og at det den ene gang efter den anden er blevet bekræftet, at der er en række faktorer, skal vi sige betalingsbalancen på den ene side og underskuddet i statskassen og beskæftigelsen på den anden side, som faktisk ikke går særlig godt i spand. Det gør de heller ikke for øjeblikket. Det var ønskeligt, om man kunne få taget hul på denne problemstilling. Hvis man ikke selv gør det, kunne det jo være, at andre indirekte ville gøre det.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Hr. Flygaard har tidligere i eftermiddag insinueret, at vores forslag ikke var gennemtænkt. Nu bliver jeg altså nødt til, efterhånden som hr. Flygaard fortsætter, at spørge, om hr. Flygaard ikke godt vil gennemtænke, hvad han står og siger heroppe.

Han siger, at besparelsesforslag på 70 mia kr. er urealistiske og ikke kan lade sig gøre. Hvis nu hr. Flygaard ville tage vore ændringsforslag til finanslovsforslaget fra sidste år og fra forrige år og fra året før igen, så ville han kunne se den samme linje hele vejen igennem, hvis hr. Flygaard bare ville bruge en lille smule tid på at sætte sig ind i, hvad det drejer sig om. F.eks. skærer vi naturligvis de 10 eller 12 eller 15 mia kr. til pris- og lønreserver væk, men det betyder jo ikke, at det skal mangle på den ene side. Det indebærer selvfølgelig, at vi fastfryser det, at vi stopper inflationen, og så har vi naturligvis et mindre forbrug. Men det er ikke ensbetydende med, at vi har skåret forbruget væk. Det er således, at når man kompenserer med skattelettelser og en masse andre ting, så er det mennesker, der får lov til at forbruge det,